

framhald av síðu 4

Løgreglan sperraði partar av Korsgade og Griffenfeldsgade eftir at skotið var eftir bilinum, sum Jens Petur Weihe, sum var raktur í ryggin

.....
Kúlan var farin gjøgnum bilin aftanfyrir, síðani gjøgnum baksetrið, fram gjøgnum framsetrið og gjøgnum ryggin. Síðani var hon strokin eftir øðrum lunganum, rakt endan á brisinum, sett tvey hol á magan og var steðgað frammi í búkveggnum, so at hon mátti verða skorin útaftur frammanfyrir á búkinum. Talan var um eina níggju millimetur dumm dumm kúlu. Hon virkar soleiðis, at holið inn í kroppin kann vera lítið, men hon flatnar, tá ið hon rakar. Hann fekk at vita, at enn sótu nakrir bitlar í kroppinum, sum ikki bar til at reinsaa burtur.

Tí var holið eftir kúluni, ið var til støddar sum ein fimmkróna, ikki seymað aftur, men lá opið, fyrir at tað kundi reinsast. Læknarnir høvdu eisini verið noyddir at taka eitt petti av brisinum. Teir vóru bjartskyðgdir um støðuna, men tordu ikki at siga naka við vissu.

Jens Petur var undir støðugum eftirliti av læknum og sjúkrarøktarfrøðingum. Tríggjar tímar seinni varð roynt at taka lungamaskuna burtur. Tað lættnaði, tí nú fekk hann eina masku í staðin. Men tað kendist sum kroppurin var deyður, hann føldi einki. Tey vildu hava hann

at hosta fyrir at fyribyrrja lungnabruna, men tað var næstan ógjørlegt, tí hann orkaði ikki. Hann fekk at vita, at hann mátti einki eta í minst fimm dagar. Vattpinar vórðu nýtti at væta tunguna og varrnarar við. Hetta varð gjørt, fyrir at magin skuldi fáa frið at grøða aftur. Hann kendi ikki til svongd, ikki so mikið sum einari sigarett mungaði hann eftir.

Seinni komu foreldrini niður. Ikki var stuttligt hjá teimum at skul vitja sonin undir slíkum umstøðum. Men Jens Petur kundi so einki gera við tað, sum hent var. Hann og vinmaðurin vóru farnir til eina konsert í frið og náðum uttan annað í tonkum.

Síðani varð hann avhoyrdur av løgregluni. Har varð hann millum annað spurður, um hann hevði nakað við rokkararnar at gera. Um teir hava mistonkt hann fyrir eitt ella annað tilknýti við teir, veit hann ikki. Men hann varð noyddur at greiða frá, hví, hvat og hvussu. Tað gjørdi hann eisini. Men hann hevði als einki við teir at gera.

Eftir seks døgum fekk Jens Petur vatn at drekka.

Tveir dagar seinni át hann fyrsta bitan.

Tvæir vikur seinni varð hann útskrivaður ambulantly. Hann gekk tó annanhvønn dag til kanningar. Seinasta dagin, hann var til kanningar, kom læknin, sum stóð fyr skurðviðgerðini, til hansara og helt fyrir.

Betri sært tú út í dag enn tann dagin, eg sá teg fyrstu ferð. Komst tú tíggju minuttir seinni, vart tú deyður

Hetta segði læknin, tí hann heðvi staðfest, at Jens Petur hevði bløtt inneftir. Í bilinum, sum teir høvdu verið í, var so at siga einki blóð at síggja. Var kúlan komin útaftur gjøgnum búkin, hevði verið rættuligt blóðbað í bilinum.

Seinni hevur hann frætt, at orsøkin til, at skotið var eftir teimum, var hon, at hann sat boygdur framyvir og tókst at fáast við okkurt, hóast tað bara var GPS-arin, hann hugdi í.

Tríggir menn vórðu tiknir tríggjar mánaðir seinni, skuldsettir fyrir at hava framt brotsgerðina. Teir sótu inni í fyra mánaðir, men vórðu síðani frikendir, tí prógvini vóru ikki haldgøð. Kortini bendi alt á, at teir hava havt fatur í teimu røttu

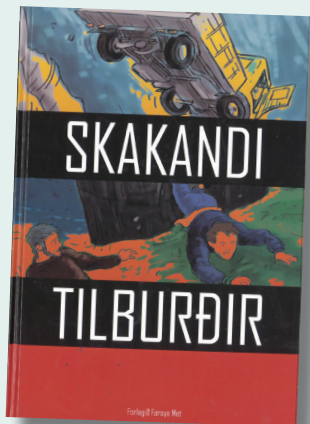
monnunum, tí hesir seinni hava meira ella minni viðgingið tað. Onkur sá tilburðin, men móguliga hava tey ikki torað at sagt nakað. Tveir mánaðir seinni sótu somu menn aftur í geglinum av somu orsök.

Jens Petur heldur, at kúlan hevur valt eina hepna leið gjøgnum kroppin. Hann hevur hvørki fingið likamligt ella sálarligt mein av hesum skelkandi tilburði. Tá ið hann er til gongu í dag, hyggur hann oftari aftur um seg, enn hann gjørdi áðrenn hetta hendi. Sum náttúrligt er, hevur hann eisini gingið til sálarfrøðing

Tað, sum hjálpir í slíkum føri er at tosa mest móguligt um tilburðin og ikki goyma nakað inni í sær sjálvum.

— Eg veit, at eg var á skeivum tað, eitt skeivt tíðarskeið á døgnum. Kortini gerist eg ofta illur inn á atburðin hjá hesum fólakslagnum.

Hann leggur afturat, at vitjaði eg lítið inni á Nørrebro áðrenn hetta kvøldið, so geri eg tað minni nú.

Við loyvi frá forlagnum Føroya
Met úr bókini »Skakandi
tilburðir VI«, 2011, sum fæst í
bókahandlum kring landið.